

ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Μελαχροίν' είσαι τόσο
Πού μοιάζεις σ'άν άράπησα,
Κ'έγώ χωρίς νά νοιώσω
Πότε καί πώς, σ'άγαπησα.

Βδομάδες δυό περάσαν
'Απ'τότε πού είδωθήκαμε
Κι'όλα για μ'ας γεράσαν
Κι'όλα τ'α βαρεθήκαμε.

Και π'αν όλαις ή γλύκες,
Μελαχροινή γειτόνισσα!...
Και σύ καλόν εύρηκες
Κ'έγώ από σβέρκο ψώνησα!

Π.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Μαζύ με τ'ο θεότρελλο, τ'ο πρώτο μας φιλι
τ' ανέλπιστο, πού δρόσισε τ'ο στήθους μας τή λαύρα
ήπια καί ένα δάκρυ σου, παρθένα μου καλή
πού σ'άν άστέρι έλαμψε 'στ'α μάτια σου τ'α μαύρα.

✱

Μαζύ με τ'ο θεότρελλο τ'ο πρώτο μας φιλι
ήπια καί ένα δάκρυ σου, άγάπη μου καλή,
και άπ'έκεινη τή στιγμή τή μυστική, θαρρώ
πώς ήπια άπ'τ'α ματάκια Σου, τ'α θάνατο νερό.

ΜΥΡΤΟΣ

Ο ΠΙΟΝΟΣ ΜΟΥ

Με τή γλυκειά Σου τή φωνή άγάπη μου, μού είπες:
—Ποιά β'άσανα σε τυραννούν, ποιαις σε παιδεύουν λύπαις,
Κι'όποιος σε 'ιδή, 'στ'ο θάνατο νομίζει, ότι τρέχεις,
"Αχ! π'ες μου, π'ες μου τί 'χεις!..."

✱

Και σου 'πα μ'άναστεναγμό, πολύπαθη παρθένα:
—Τ'α β'άσανά Σου τ'α πολλά, με τυραννούν κι'έμένα,
Κι'άφ'ού ή ψυχή μου βρίσκειται σιμά με τήν ψυχήν σου
Πονώ, πονώ μαζύ σου!...

ΜΥΡΤΟΣ